‘అ ఆ‘ లు నేర్పిన గురుదేవులకి అక్షరాంజలి

వేదుల సుభద్ర

వేలిని పట్టి, అక్షరాలు దిద్దించి, వేలల్లో ఒకరుగా నిలవాలని దీవించి, పెంచే గురువులకి ఎన్ని వేల నమస్సులు అర్పిస్తే మాత్రం సరిపోతుంది? అమ్మ వొడిని వీడి, బతుకు బాటలో సాఫీగా సాగడానికి తొలి మజిలీ అయిన గుడి లాంటి బడికి సరి ఏముంది? ఒక్కరా? ఇద్దరా? అమ్మని గుర్తుకు తెచ్చే టీచర్లు, నాన్ననో, అన్ననో తలపించే మాస్టర్లు, ఎంతమంది చేతిన పడితే ఈనాడిలా ఈ మాత్రం ఉన్నామో కదా? అనుకుంటే, నా ప్రశ్నకి సమాధానంగా నా జ్ఞాపకాల మనో వీధిలో అనునిత్యమూ మెలిగే గురువులు ఎందరో!

చిన్నస్కూల్లో చదువు అయిపోయిందిగా! నా ఫ్రెండ్స్ అందరూ లూథరన్ హైస్కూల్ లోనే చేరుతున్నారు, నన్నూ అక్కడే చేర్చమంటే, అమ్మ వినలేదు, సరికదా! ఇంటికి దగ్గర, మన పక్కవాళ్ళ పిల్లలందరూ అక్కడే ఉన్నారు, వాళ్ళతో కలిసి నువ్వు కూడా. వెళ్ళి రావచ్చు. పైగా అది అమ్మాయిల స్కూల్ కూడానూ , అని నన్ను అక్కడే చేర్చింది. నాన్నగారి బదిలీల మూలంగా ఎన్నో ఊర్లు తిరిగిన మాకు అన్నీ మా ఊర్లే. అయితే అప్పటి మా ఊరి పేరు తూర్పుగోదావరి జిల్లాలో కాకినాడ దగ్గర ఉన్న పెద్దాపురం అన్నమాట. ఇక మా స్కూల్ పేరే, గవర్నమెంట్ గరల్సు హై స్కూల్, పెద్దాపురం. అప్పట్లో నాకు ఈ స్కూల్ లో చేరడంకన్నా లూథరన్ హైస్కూల్ లో చేరడమంటేనే ఇష్టంగా ఉండేది. అమ్మా, నాన్నలు చెప్పాకా తప్పదు కదా! కానీ చేరాకానే తెలిసింది ఆ స్కూల్ గొప్పతనం. అక్కడ ఉన్న ఒక్క సంవత్సరంలో ఎన్నో తీపి గుర్తులు, దారానికి అంటుకుపోయిన మల్లెపూల వాసనలా!

నేను చదివిన ఆరవ తరగతి కి వచ్చే టీచర్లు అందరూ మంచి టీచర్లే. లెక్కలతో పాటు ఎన్.సి.సి కూడా నేర్పించే మనోరమా టీచర్, సైన్స్ చెప్పే వాళ్ళ అక్క సావిత్రి టీచర్, సోషల్ పాఠాలతో పాటు చక్కని కథలని కూడా ఎంతో నేర్పుగా, ఓర్పుగా చెప్పే మణి కుమారి టీచర్, స్కూల్ ప్రధానోపాధ్యాయిని గారైన అన్నపూర్ణ టీచర్ ఇలా చెప్పుకుంటూ పోతే ఎంతమందో ! అయినా అందరిలోకీ మా విశాలాక్షి టీచర్ అంటే మా అందరికీ చాలా స్పెషల్. నాకైతే మరీనూ. అప్పటికీ, ఇప్పటికీ, ఆవిడే నా క్లాస్ టీచర్ అనిపిస్తుంది. అంత అభిమానం ఆవిడంటే.

ఎప్పుడూ చల్లగా, వెన్నెలలా నవ్వుతూ ఉండడమే ఆవిడకి ఒక పెద్ద ఆభరణం. ఆవిడ ఎవ్వరినీ గట్టిగా కోప్పడ్డం గానీ, విసుక్కోవడం గానీ మేమెవ్వరం ఎప్పుడూ చూడలేదు. మా క్లాస్ లోనే కాదు, మొత్తం స్కూల్ లోనే మా టీచర్ అంటే ఇష్టం లేని పిల్లలు దాదాపుగా లేరనే చెప్పాలి. అరటిపండు ఒలిచి అరచేతిలో పెట్టినంత సులువుగా, సరళంగా, పాఠం చెప్పడం ఎలాగో ఎవ్వరైనా ఆవిడ దగ్గరనుంచే నేర్చుకోవాలి అనడంలో అతిశయోక్తి ఎంతమాత్రమూ లేదు. సంధులంటే సందులనీ, సమాసాలంటే సమోసాలనీ అనుక్కునే నేటి పిల్లలకి మా టీచర్ వచ్చి ఒక్కసారి పాఠం చెప్పితే తెలుగు తప్పకుండా వచ్చి తీరుతుంది. తెలుగు క్లాస్‌లో నేను ఎప్పుడూ నా

స్థానంలో కూర్చునే దాన్ని కాదు. అక్కడనించి లేచి ముందుకు వచ్చి మరీ వినేదాన్ని. అలా టీచర్ దగ్గరగా వచ్చి వింటే, ఆవిడ నాకు ఒక్కర్తికే పాఠం చెప్తున్నట్టు అనిపించేదేమో మరి. వత్తుగా ఉన్న నల్లటి జుట్టుని మరీ పెద్దది కాని జడగా అల్లుకునేవారావిడ. మా ఇంటి అమ్మమ్మగారింట్లో (ఇంటికి కాదులెండి, మాకే అమ్మమ్మగారు, అంటే మా ఇంటి ఓనర్ అన్నమాట.) పూచే ముద్ద మందారం పువ్వో, అది లేకపోతే మొగ్గో, అదేదో అద్భుతమైన గులాబి పువ్వు అయినట్టు తీసుకు వెళ్ళి ఇస్తే, - ఆవిడ కూడా అంతే ఇష్టంగా జడలో పెట్టుకుంటే చూడటం నాకు చాలా సంతోషంగా ఉండేది. ఆ ఆనందంకోసమే ఏ రోజైనా పూయకపోతే పాపం మా మందారచెట్టు మీద విసుక్కునేదాన్ని కూడ.

స్కూల్ వార్షికోత్సవాలకి మా క్లాస్ పిల్లలు 'పులి-కుందేలు' నాటకం వెయ్యాలని మా టీచర్ నిర్ణయించారు. మరి అందులో కుందేలు వేషం నాదేనని ఆవిడ చెప్పగానే నేను వేసిన గెంతులకి నిజం కుందేలు కూడా కుదేలై పోవలసిందే. లంకా సత్యవతిదేమో పులి వేషం. మరిడమ్మ సంబరాలకి అదీ, పులి వేషాలు బాగా వేస్తారు కదా, పెద్దాపురం లో. కనక పులి ముఖం అదీ దొరకడం తేలిక కదా! అందుకనే సింహం పాత్రని ఇలా పులిగా మార్చారన్నమాట మా టీచర్. పచ్చటి చార్ట్ పేపర్ మీద నల్లటి స్కెచ్ పెన్‌తో పులిచారలు గీసి, పసుపు రంగు పరికిణీ, జాకట్టు వేసుకున్న సత్యవతికి ముందూ, వెనకా అతికించి, పెద్ద వీధిలో పులి వేషం వేసేవాళ్ళ దగ్గరనించి మేము అడిగి తెచ్చిన పులి ముఖాన్ని తగిలిస్తే, నాకు కాకపోయినా, నిజమైన చిట్టి కుందేలుకు భయం వేసేలా మా పులి తయారయిపోయింది. మరి నాకో?? ఎన్.సి.సి లో ఇచిన తెల్ల డ్రెస్ వేసుకుంటే బాగానే సరి పోతుంది అనుకున్నాం. మరి ముఖం మాటేవిటి?? నాకు తెలిసి కుందేలు వేషం ఎవరూ వెయ్యలేదు అప్పటివరకు, మరిడమ్మ సంబరాలలో. అందుకని ముఖం దొరికే ఛాన్స్ లేనే లేదు. దానికి టీచరే సలహా చెప్పారు. పరికిణీ మీద వేసుకునే తెల్లజాకెట్టు చేతులలో త్రిభుజాకారంగా అట్టముక్కలు పెట్టి కుట్టి, తల మీద కాప్ లాగ పెట్టుకుని, ముఖానికి కొంచం మేకప్ చేస్తే సరిపోతుందనీ. చేతులకీ, కాళ్ళకీ తెల్ల సాక్స్‌లు వేసుకుంటే బావుంటుదని చెపుతూనే, 'అన్నింటికీ నేనొక్కదాన్నే ఎక్కడ చావనర్రా?? మీ బుర్రలకి ఏమీ తోచవా??' అని ముద్దుగా విసుకున్నది కూడా నిజం కాదని నాకు అప్పుడు తెలియకపోయినా ఇప్పుడు ఖచ్చితంగా తెలుసు. మా నాటకం సూపర్ హిట్ అయ్యి కుందేలు భలే ముద్దుగానూ, పులి నిజంగానే భయం వేసేటట్టూ ఉన్నాయి అని అందరూ మెచ్చుకుంటే, అది మా టీచర్ గొప్పే కాని మాదా మరి??

అప్పట్లో స్కూళ్ళకి ఇన్స్‌పెక్టర్ గారు రావడమంటే మగ పెళ్ళి వారు వచ్చినట్టే. స్కూల్ తుడిచి అద్దంలా ఉంచడం దగ్గరనించీ, అప్పటి వరకుచెప్పినవన్నీ మళ్ళీ నేర్చుకోవటం వరకూ (ఇన్స్‌పెక్టర్ గారు వస్తే ప్రశ్నలు అడుగుతారు కదా మరి!) ఎంత పనో ! ఆయన వచ్చిన రోజున అందరూ ఇస్త్రీ చేసిన (చెంబు ఇస్త్రీ అయినా పరవాలేదు) బట్టలు వేసుకోవాలనీ, శుభ్రంగా నూనె రాసుకుని జడలు వేసుకోవాలనీ, ఇలాంటి చాలా విషయాలు తప్పకుండా నోటీసు రాసి మరీ పంపించేవారు. సాధారణంగా క్లాస్ టీచర్ క్లాస్ లోనే మొదట ప్రశ్నలు అడుగుతారు కనక, మాకు తెలుగు క్లాస్ జరిగే వేళకి మా టీచర్ తో పాటు ఇన్స్‌పెక్టర్ గారు కూడా వచ్చేసారు. టీచర్ కాసేపు పాఠం చెప్పగానే ఆయన ప్రశ్నలు అడగడం మొదలు పెట్టారు. ముందు వరసలో కూర్చున్న ఒక అమ్మాయిని లేపి ఆవుకు

పర్యాయపదాలు చెప్పమన్నారు. ఆ అమ్మాయి పాపం భయం గా లేచి నిల్చుని, ‘గోవు‘ అని చెప్పింది. "గుడ్" అని ‘ఇంకోటి చెప్పు’ అన్నారు ఆయన. అప్పటికే భయంగా ఉన్న ఆ అమ్మాయి ఆలోచనలో పడింది. మెల్లగా "గోమాత" అంది. ఆయన నవ్వుతూ కాదన్నట్టు గా తల ఊపారు. అప్పుడు టీచర్ ‘ పొరపాటున ఆవు ఇంట్లోకి వస్తే ఏమని తోలుతాం? కుక్కని కొట్టినట్టు ఛీ! ఛీ! అనం కదా? మరి ఏమంటాం?? ఫో! ధే! ధే! అంటామా లేదా??‘ అన్నారో, లేదో ! మేమందరం లేచి ‘ధేనువు‘ అని చెప్పేసి విజయగర్వంతో నవ్వేసాం. మా తోపాటే టీచర్, ఇన్స్పెక్టర్ గారు కూడ నవ్వేసారు. అంత పెద్ద క్లూ ఇచ్చినా తెలుసుకోకపోవటానికి మేమేమీ తెలివి తక్కువవాళ్ళం కాదు కదా!

వార్షిక ఆటల పండుగ (అదే! స్పోర్ట్స్ డే) నాడు పిరమిడ్లు వేయించారు మాచేత. కింద నలుగురితో మొదలు పెట్టి, తరవాత ముగ్గురూ, పైన ఇద్దరూ, అందరికంటే పైన ఒక్కరు ఇలా విన్యాసంగా నిలబడాలి. వరసలో ఎక్కి చక్కగా కొంతసేపు నిలబడి నెమ్మదిగా, వరసగా ఒక్కొక్క లెవెల్ మీదనించీ దిగాలన్నమాట. ఒక పిరమిడ్ మీద తెల్లగా, సన్నగా ఉండి ‘నీకేలా? ఇంత నిరాశా?’ అనే పాటని చక్కగా పాడే నూకరత్నాన్ని నిలబెట్టి, పక్కదానిమీద కొద్దిగా బొద్దుగా ఉండే నన్ను నిలబెట్టేసరికి, చాలా సేపు నిలబడితే కింద ఉన్న వాళ్ళు నా బరువుకి తట్టుకోగలరో లేదో నన్న భయంతో అనుకున్నదానికంటే కొద్దిగా ముందుగానే ఇంచుమించు గెంతినట్టే దిగిపోయాను ఆఖరి స్టెప్ లో. అప్పుడు మొదలయింది, టీచర్ తిట్టేస్తారన్న భయం. అప్పుడు కూడా టీచర్ నన్ను చూసి నవ్వుతూ ఇంకొంచం సేపు - ఆగవచ్చు కదా? ‘భయపడ్డావా, ?’ అని అడిగారే కానీ ఒక్క మాట కూడా అనలేదు. ఇలాంటివి ఎన్నో తీపి గురుతులు, టీచర్ కి సంబంధించినవి. అయితే క్లాస్ఫొటో లో టీచర్ పక్కన కూర్చోవాలని ఎంత ప్రయత్నించినా ఎందుకనో మరి? కుదరనే లేదు. ఆవిడ పక్కన కూర్చునే ఛాన్స్ వేముల లక్ష్మీ కుమారికి వచ్చింది తను అప్పుడు నాకు బెస్ట్ ఫ్రెండ్ కదా. అందుకని పరవాలేదు.

ఆరవతరగతి చివరకి వచ్చేసరికి టీచర్‌కి ట్రాన్స్ఫర్ అయిపోతుందనీ, ఇంకో స్కూల్ కి వెళ్ళిపోతారనీ తెలిసి, మాకందరికి చెప్పలేనంత దిగులు వేసింది. నేనూ, నాలాంటి కొంతమంది అభిమానులూ చాలా ఏడిచాము. అందరం కలిసి వెళ్ళి ప్రధానోపాధ్యాయిని గారిని అడిగి మా టీచర్ ఇక్కడే మా దగ్గరే ఉండేలా చూడమని చెప్పాలని అనుకున్నాము కూడా. ఇంతలో మా నాన్నగారికే ఆ ఊరినించి కాకినాడ బదిలీ అయిపోయింది. అలా ఆ స్కూల్ నించీ, ఆ ఊరినించీ దూరమయిపోయినా, ఆ జ్ఞాపకాలనించీ ఇప్పటివరకూ దూరమయినదీ లేదు, అయ్యేదీ లెదు. ఆరవ తరగతి తరవాత టీచర్‌ని ఎప్పుడూ కలవకపోయినా ఆవిడని ఏనాటికీ మర్చిపోలేను. ముందే చెప్పాను కదా, నాకెప్పటికీ ఆవిడే క్లాస్ టీచర్. ఎప్పటికైనా టీచర్‌ని మళ్ళీ చూడగలనేమో నన్న ఆశ నా మనస్సులో సజీవంగానే ఉంది. కౌముది పత్రిక చలవ వల్ల ఇప్పటికి పెద్దాపురం నాటి మిత్రులు ఇద్దరు, ముగ్గురు కలిసారు. ఇంకా కలుస్తారనే నమ్మకం తో గూగుల్ లోనూ, లింకిడ్ ఇన్, ఆర్కుట్ లాంటి చోట్లలోనూ వెతుకుతూనే ఉన్నాను. అలానే టీచర్ గురించి కూడా, ఎప్పటికైనా ఎదో ఒక ఆచూకీ తెలుస్తుందనే ఆశ. మా విశాలాక్షి టీచర్ గురించి మీలో ఎవ్వరికైనా తెలిస్తే మాత్రం నాకు తప్పకుండా చెప్తారు కదూ! ప్లీజ్.

సుభద్రగారు బెంగుళూరులో బయోటెక్నాలజీ కంపెనీలో పనిచేస్తున్నారు. తెలుగు కథలు చదవడంతో బాటు అప్పుడప్పుడూ వ్రాసుకోవడం ఇష్టం.